

Kindertoewijding

Tot Jezus door Maria

In de geest van de heilige Theresia, Gods kleine bloempje

door Blythe Kaufman

geïllustreerd door Abigail Ryan

Voorwoord

Vanaf mijn vroegste tijd herinnerde mijn moeder mij er zo nu en dan aan hoe zij mij en mijn broers en zussen daags na onze geboorte in onze plaatselijke parochiekerk aan Onze Lieve Vrouw op haar altaar had toegewijd. Ik kan me niet voorstellen dat deze daad van mijn moeder in die tijd een heel gangbare praktijk was, maar ongehoord was die in het midden van de jaren zestig, toen ik het levenslicht zag, zeker niet. In feite was die praktijk een vast onderdeel van de rijkdom van het devotionele leven van de Kerk. Van tijd tot tijd heb ik, als ik aan die toewijding aan Maria in mijn jeugd moest denken, een bepaalde bovennatuurlijke troost en zekerheid gevoeld. Meer nog, ik heb me zelfs afgevraagd of de contouren van mijn roeping als priester, en nu bisschop, niet daar en toen zijn uitgetekend in die eenvoudige daad van toewijding aan Onze Lieve Vrouw door een gewone katholieke moeder. Ik vraag me af hoeveel zielen er zijn gered en hoeveel heiligen er zijn gevormd door talloze andere toewijdingen van kinderen door jonge moeders aan de Moeder van Jezus, de Moeder van alle moeders.

Het lezen van Blythe Kaufmans *Kindertoewijding: Tot Jezus door Maria* deed me met genoeg terugdenken aan mijn eigen kindertoewijding. Het was alsof ik een oud bureau doorzocht en een *memento* uit een voorbij tijdperk tegenkwam dat, tot mijn verbazing, niets van zijn frisheid of pit, relevantie en vitaliteit had verloren. *Kindertoewijding* doet me denken aan de woorden van Jezus over de “*schriftgeleerde die onderwezen is in het Rijk der hemelen [en] gelijk aan een huisvader uit zijn schat (...) nieuw en oud te voorschijn haalt*” (Mt 13,52).

Ik moedig elke ouder, leraar en priester aan om dit boek (vrij uniek in deze tijd) te lezen, dat ouders begeleidt bij het oppakken van hun devotie om hun kinderen toe te wijden aan Jezus door Maria. Deze drieëndertig-daagse toewijding, bestemd voor kinderen van de basisschool, volgt de toewijding aan Jezus door Maria van de

heilige Louis-Marie de Montfort; in de geest van de eenvoud, het vertrouwen en geloof van de heilige Theresia van Lisieux. Onder de eenvoudige stijl van de auteur ligt een diepzinnige spirituele ziel verborgen, vol van de praktische wijsheid van een aandachtige en gelovige moeder.

Alles is gebaseerd op het verhaal van een kind dat door zijn moeder begeleid wordt om de tuin van zijn vader te verzorgen, een verhaal dat tot de verbeelding spreekt en de zintuigen prikkelt en dat wordt aangevuld met prachtige illustraties die door hun onschuld verblijden. Het verhaal is een veelomvattende christelijke allegorie die zich tijdens de toewijdingsreis dag in dag uit ontvouwt: het panorama van de Schrift, de wijsheid van de Kerk, haar elementaire catechese, haar schatkamer van de heilige Mis en de sacramenten, haar essentiële gebeden en devoties, en haar vorming in de deugd. Dit alles staat in dienst van het vormen van karakters in het licht van de christelijke visie op de menselijke persoon. Het realisme waarmee de erfzonde en de verlossende genade worden behandeld heeft een unieke handleiding opgeleverd om de kinderen van vandaag veilig naar Jezus te brengen, voorbij de valkuilen en verleidingen die in onze moderne cultuur in overvloed aanwezig zijn.

Kindertoewijding is een heerlijk boek dat ouders en kinderen moeiteloos lijkt te helpen om stevig te groeien in hun toewijding aan Jezus door Maria, net zo echt als de heilige Louis-Marie de Montfort die aanbod aan de meest volgroeide christelijke ziel.

Als ik een ouder was, dan zou dit het nummer één Mariaboek voor mijn gezin zijn. Als zielzorger bid ik dat veel ouders het zullen gebruiken, in het vertrouwen dat het de genade in zich heeft om ook in de komende generaties een grote oogst voor de Kerk en de wereld binnen te halen.

Mgr. John Keenan
Bisschop van Paisley, Schotland

Voorwoord

De gedoopte kinderen dichterbij Christus brengen en een vruchtbaar klimaat scheppen waarin de genade die zij in het doopsel hebben ontvangen, rijkere vruchten kan dragen, is een heilige taak voor de Kerk. De weg van de geloofsverdieping is geen eenzame weg: die leidt ons dieper in de gemeenschap van de Kerk. Maria staat in het midden van deze gemeenschap.

Aan haar hand gaan we naar Jezus. Voor velen is al gebleken dat de devotie tot Onze Lieve Vrouw een vruchtbare voedingsbodem is voor het ontwikkelen van een rijkere devotie tot Jezus Christus. Vele heiligen hebben hierop gewezen, vooral de heilige Louis de Montfort (1673-1716), van wie de heilige Johannes Paulus II een overtuigd volgeling was.

De auteur van dit boek wilde het voor kinderen mogelijk maken om met een grondige voorbereiding aan Maria toegewijd te worden. Zij liet zich inspireren door zowel de heilige Louis de Montfort als de heilige Johannes Paulus II. Bovendien heeft zij in dit voorbereidingsproces veel aandacht besteed aan de werking van de Heilige Geest, waarmee de heilige Maagd Maria zo'n bijzondere band heeft.

Moge de wijze van bidden en zich toewijden die in dit boek wordt gepresenteerd een rijke zegen voor veel kinderen zijn.

Zijne Eminentie Willem Jacobus Kardinaal Eijk
+ Aartsbisschop van Utrecht

Inleiding

De heilige Theresia schreef in haar autobiografie: “God gaf me de troost om de zielen van enkele kleine kinderen van dichtbij te beschouwen.” Ze zegt hierover: “Toen ik die onschuldige zielen van zo dichtbij zag, begreep ik hoe jammer het is als ze niet in hun eerste levensjaren goed gevormd worden. Dan zijn ze immers net als zachte was waarop je het stempel van de deugd kunt drukken, maar ook dat van het kwaad.”²

Een onschuldige ziel is inderdaad kostbaar. De heilige Dominiek Savio, die op veertienjarige leeftijd stierf, stond bekend om zijn zachte en vriendelijke ziel. Zijn deugdzaamheid was hoog ontwikkeld en hij stond erom bekend dat hij anderen die in het klooster samen met de heilige Johannes Bosco leefden, hielp op het pad van de deugd. In zijn memoires vermeldt Johannes Bosco een visioen dat hij had (terwijl hij sliep) van de heilige Dominiek Savio, waarin de jongen andere kinderen naar de hemel leidde. Hij was gekleed in kleren getooid met juwelen en bloemen die eer brachten aan de zuiverheid van zijn ziel. Toen de heilige Johannes Bosco aan de heilige Dominiek vroeg wat zijn grootste troost was op het moment van zijn overlijden, antwoordde Dominiek: “Wat mij het meest hielp en mij toen ik op sterven lag de grootste vreugde gaf, was de liefdevolle zorg en de bijstand van Gods goede Moeder. Zeg je zonen dat zolang ze nog leven, ze niet moeten nalaten dicht bij haar te blijven. Maar schiet op – de tijd is bijna om.”³

Zo zien we dat er inderdaad veel kansen zijn om tere jonge zielen in deugdzaamheid te vormen wanneer dit behoedzaam gebeurt en goed ontvangen wordt. Onze Heer helpt ons bij deze belangrijke taak. Hij stuurt ons zijn Moeder als hulp bij het cultiveren van heiligheid in zijn kinderen. Onze Lieve Vrouw is in haar nederigheid nooit opdringerig, maar wacht totdat iemand haar vraagt. Deze toewijdingsreis naar Jezus door Maria is ons verzoek aan Maria om een aan haar toevertrouwde ziel onder haar beschermende mantel

te brengen. De ziel stelt alles wat zij heeft – verleden, heden en toekomst – ter beschikking van Maria. Op haar beurt neemt Onze Lieve Vrouw de ziel bij de hand en leidt haar naar haar ware thuis in de hemel terwijl ze een veelheid aan vruchten ontwikkelt.

De toewijding heeft een ultieme eindbestemming: onze Heer Jezus Christus. Aangezien Jezus één is met de Vader en de Adem tussen de twee de Heilige Geest is, brengt de toewijding de ziel uiteindelijk tot een meer innige vereniging met God in zijn drie Personen (vgl. *Catechismus van de Katholieke Kerk* 703).

Indeling en overzicht van de toewijdingsreis

Indeling

Deze toewijdingsreis volgt het model dat door de heilige Louis de Montfort is voorgesteld. De basis van de toewijding van de heilige Louis de Montfort is het boek *Ware Godsvrucht tot Maria*. De hierin opgenomen toewijdingsreis heeft tot doel deze klassieker op een begrijpelijke wijze weer te geven voor jongeren. *Kindertoewijding: Tot Jezus door Maria – in de geest van de heilige Theresia, Gods kleine bloempje* verweeft de kern van de toewijding van de heilige Louis de Montfort met de geest van de heilige Theresia en wordt gekenmerkt door eenvoud, vertrouwen en geloof.

Overzicht

De toewijdingsreis zal uit 33 opeenvolgende dagen van lezingen en gebeden bestaan, met op dag 34 de toewijding aan Jezus door Maria. Deze toewijdingsreis kan op ieder moment starten, maar we raden aan, zoals de heilige Louis de Montfort deed, dat de 33ste dag van de voorbereiding eindigt op de vigilie (vooravond) van een Mariafeest. Voorgestelde feestdagen voor de toewijding laten we hieronder zien, maar je kunt op elk Mariafeest afsluiten.

Dag 1

Kom Heilige Geest ...

(Voor het gebed tot de Heilige Geest zie pagina 15)

Een Tuin

Er was eens een meisje genaamd Daisy. Ze wilde heel graag een moestuin. Haar vader hield veel van bloemen en verse groenten die in de tuin groeiden en Daisy wilde ze zelf leren kweken. Haar moeder was een bedreven tuinierster, had al dingen gekweekt toen zij nog heel jong was. Maar zij had problemen gekregen met haar handen, waardoor ze niet erg sterk meer waren, en ze kon zelf niet meer tuinieren. Daisy zou dus heel wat werk voor de boeg hebben, als haar gezin verse groenten wilde eten.

Daisy had veel gehoord over tuinieren. Je moet beginnen met een zaadje. Elk zaadje wordt een andere groente of bloem. Vader was degene die voor de zaden zorgde. Hij koos wat er gekweekt zou worden. Toen hij Daisy's enthousiasme zag om te helpen, gaf vader haar verschillende kleine zakjes met zaden. Op elk zakje stond een andere naam.

Daisy had ook gehoord dat er grond nodig zou zijn. Het was belangrijk dat de grond zuiver was en vrij van ziekten of dingen die de zaden zouden kunnen beschadigen. Zeven kleien kweekpotjes met aarde werden in een zaibak gezet. Omdat Daisy op een plek woonde waar de winters koud zijn en het groeiseizoen tamelijk kort, werd het zaad vaak binnenshuis opgekweekt. Wanneer de plantjes sterker waren, mochten ze naar buiten worden gebracht als het weer wat opklaarde.

Het planten begon. Moeder stond dicht bij kleine Daisy toen Daisy het eerste zaadje in de grond stopte. “Niet te diep”, zei moeder tegen haar.

Er was blijkbaar een perfecte diepte om het zaadje te planten. Moeder legde uit dat als je het zaad niet diep genoeg plant, het kan worden weggespoeld of bloot kan komen te liggen als het water krijgt. Dan heeft het geen bescherming meer en kan het uitdrogen en sterven. En als het zaad te diep zit, zou het misschien nooit kunnen ontkiemen.

Toen de zaden eenmaal geplant waren, was het tijd om water te geven. “Niet te koud, dat water”, zei Moeder tegen Daisy. “Warm water is beter. Dat helpt om de zaadjes te laten ontkiemen. Warm water vertelt de zaadjes dat het lente is.”

De kweekpotjes werden op de verwarming in huis geplaatst. Het was nog februari en buiten sneeuwde en waaide het. De verwarming hield het huis warm, maar zorgde ook voor de juiste hoeveelheid

warmte om de zaadjes te vertellen dat het tijd is om wakker te worden en te gaan groeien. En zoals moeder had voorspeld, waren de zaadjes in minder dan twee weken opgekomen. Kleine groene scheuten die uit de aarde staken. Dat was spannend! Nu begon Daisy diep na te denken: *Moeder was bij me tijdens het hele*

proces. Ze had van alles uitgeprobeerd toen ze leerde te tuinieren. Ze vertelde me dat ze had geprobeerd zaadjes te laten groeien met onvruchtbare aarde en alleen water geven. Maar ze merkte dat ze na een paar weken ophielden met groeien. De plantjes hadden voedingsstoffen nodig, maar de grond had er geen. Moeder vertelde ook hoe ze de plantjes een lange tijd bij het raam kweekte, maar ze merkte dat dan de planten te lang en spichtig

waren en omvielen. De plantjes probeerden wat licht op te vangen, maar kregen nooit genoeg om ze te sterk te maken. De zaadjes, zo vertelde ze me, hebben veel licht nodig – veel uren zelfs – en het licht maakt de stengels sterk, zodat ze niet omvallen. Dit was belangrijk; want als ze eenmaal grote planten waren en klaar om fruit of groente voort te brengen, dan zouden ze omvallen als de stam te zwak was waardoor het fruit beschadigd zou kunnen raken of de plant zou kunnen sterven.

Je moest inderdaad een heleboel weten als je plantjes ging telen – te veel voor de arme Daisy om het alleen te kunnen. Er waren veel valkuilen waar ze in kon vallen. Maar moeder had blijkbaar al veel geleerd toen ze zelf nog tuinierde en zij leek te weten hoe je een ramp kon voorkomen. Lang geleden was zij geweest zoals Daisy nu was. Moeder had in de tuin veel van haar ouders geleerd. Vader

had moeder ook een boel dingen geleerd. Hij had haar de leiding gegeven over het helpen van de kinderen met hun zaadjes. Dat was maar goed ook, want zonder haar hulp zou het veel moeilijker geweest zijn.

Een van de dingen die het kleine huis had, was een aangebouwde serre. Het was een soort kinderkamer voor de jonge zaailingen. In de winter werd de serre een klein beetje verwarmd, om te voorkomen dat de planten zouden bevriezen, maar niet te veel, want verwarmen in de winter is duur. Overdag scheen de winterzon naar binnen en verwarmde de kleine serre. Zowel de bovenste helft van de muur als het dak waren van glas. Moeder had rode geraniums van vorige zomer in hangende mandjes bewaard. Als ze de hele winter buiten waren gebleven, zouden ze zijn doodgegaan, maar in de serre waren ze beschermd en kwamen ze tot bloei. In de tweede week van februari merkten moeder en Daisy dat de serre om 11:00 uur 's morgens een half uur lang erg warm en behaaglijk werd door de zon. Met iedere week die verstreek, duurde die tijd langer. Ook de dagen lengden en de zaden voelden de lente eraan komen. De plantjes die van de verwarming naar de serre waren verplaatst, werden nu sterker. Moeder liet zien dat de plantjes voedingsstoffen nodig hadden om te kunnen groeien, dus werd er regelmatig kunstmest gegeven.

Nu begon Daisy terug te denken aan haar ervaringen: *Wat was het leuk geweest met moeder in de serre. Samen zorgden we voor onze plantjes. We moesten voorzichtig zijn dat we geen enkel potje te weinig water gaven. Als we er zouden vergeten, konden ze uitdrogen. Kleine plantjes houden de droogte niet lang*

uit. Moeder legde uit dat grotere planten beter tegen zo'n droogte kunnen, maar kleintjes niet. We hadden zoveel plezier in de kas! Buiten konden we sneeuw en ijs zien, maar binnen in de serre

hadden we de lente al twee maanden vroeger. Het was werken om elke dag water te gaan geven. Het was zeker zwaar. Je mocht nooit een zaailing over het hoofd zien, anders zou het slecht gaan met het plantje en kon het doodgaan. Maar moeder kon mij goed helpen eraan te denken.

Toen het warmer werd en de sneeuw begon te smelten, zei moeder dat het tijd was om de planten naar buiten te verplaatsen. In de serre werd het ook een beetje warm, omdat de zon steeds feller begon te schijnen. De plantjes waren wel nog wat zwak. De overgang zou langzaam gaan. Ze zouden slechts enkele uren per dag naar buiten mogen, maar moesten daarna weer naar binnen worden gebracht. Je zou de overgang in één keer kunnen doen maar moeder was zorgzaam voor de zaailingen en leerde mij dezelfde zorgzaamheid. Ze wilde de plantjes niet laten schrikken, want de temperaturen waren 's nachts nog steeds koud – niet genoeg om de planten te bevriezen, maar nog steeds koud. Een langzame overgang zou de plantjes in staat stellen aan de koude temperaturen te wennen en aan te sterken. Moeder noemde dat 'afharden'. Zodra de planten gewend waren aan deze temperaturen, zou het tijd voor hen zijn om de tuin in te gaan. Nou, niet echt. Er moest eerst nog gewerkt worden in de tuin om hem klaar te maken voor de planten. Dit was iets wat het hele jaar door gebeurde. Daarom was het werk in de lente niet heel erg uitgebreid. Moeder had groenteschrootjes uit de keuken en ook as uit de haard in de tuin gegooit. Dit verrijkte de bodem en zorgde voor voedsel die de planten nodig hadden om te groeien. De grond moest gespit worden en daarna werden de plantjes in de grond gezet.

En zie, daar was de lente al en ook de zomer kwam erg snel op ons af. Verbazingwekkend hoe snel de tijd voorbijging! De herfststoogst naderde. Vader zou naar de tuin komen om te zien hoe het vooruitging. Dan zou hij naar zijn lievelingsgroenten zoeken. We hadden de planten zien groeien. Kleine insecten kwamen op de groenten af en probeerden ze op te eten, maar moeder had er een net over gespannen, zodat de bestjes de vruchten niet konden opeten. Dagelijks zagen we hoe de zon de planten hielp groeien en de regen de planten verfriste.

Het was Daisy's taak de planten water te geven, want de emmer was te zwaar voor moeder. Als het niet regende, gaf Daisy water. Dat was hard werken en zij was blij als ze de regenwolken zag aankomen en ze een dag of twee kon uitrusten van haar werk. Het leek er telkens op dat de regen de plantjes meer water gaf dan de gieter. Moeder was erg blij met de vooruitgang van kleine Daisy. Soms moest moeder Daisy corrigeren als ze het werk niet bijhield. Moeder had het werk graag zelf gedaan, maar ze

had Daisy's handen nodig, omdat die van haar te zwak waren. En kijk, daar was de herfst al. De oogst was begonnen. Nu moest ieder product op een bepaalde manier geoogst worden, zodat de planten niet beschadigd raakten, en er nog meer vruchten konden groeien. Moeder toonde Daisy hoe ze de grootst mogelijke oogst kon verkrijgen uit de zaadjes die vader haar had toevertrouwd. Toen brak de dag aan waarop vader naar de tuin kwam. Hij zag dat alles in orde was en dat alles op de buitentafel gerangschikt was. Daisy had de groenten en bloemen naar de tafel gedragen, en moeder had ze geschikt op de manier die het meest aangenaam voor vader was, want zij kende hem zo goed. Vader kwam naar de tafel en glimlachte. Hij was zeer tevreden. Er zou een grote verrassing voor kleine Daisy zijn vanwege al haar harde werk. Hij zou een feestmaal bereiden en van alles wat ze gekweekt had in haar tuintje. En op dat feest zou ze naast haar vader zitten om er samen van te genieten.